

DE FORENEDE STATERS INDVANDRINGS- POLITIK.

Foredrag i det skandinaviske Naturforsker mødes racebiologiske Sektion
i Göteborg, Juli 1923.

Af Søren Hansen.

Den Politik, der afspejler sig i de Forenede Staters Indvandringslov af 5. Februar 1917 og den saakaldte Treprocentslov af 19. Maj 1921 — ændret og forlænget for to Aar ved Loven af 11. Maj 1922 —, har et dobbelt Formaal. Den tilsigter dels en Begrænsning af Indvandringen af Hensyn til Arbejdsmarkedet, dels en Regulering af den, hvorved de fremmede Elementer kan assimileres lettere og hurtigere end hidtil. Den er paa den ene Side et Udslag af hele den vidtomspændende Kamp om Arbejdet, der for Tiden føres med større Voldsomhed end nogensinde før, paa den anden Side et Led i en maalbevidst Stræben efter at hæve det amerikanske Folk til stedse større intellektuel og fysisk Fuldkommenhed.

Hvilken Indflydelse denne Politik vil faa paa Forholdene paa Arbejdsmarkedet, afhænger af den Maade, hvorpaa de økonomiske Forhold Verden over vil udvikle sig i de kommende Aar. For Tiden er Arbejdsløsheden i Amerika saa stor, at det ikke vil være vanskeligt at holde Tilgangen af fremmed Arbejdskraft nede, men naar de saakaldte gode Tider kommer igen, og naar Forholdene i Europa falder nogenlunde til Ro, kan det tænkes, at Amerika atter vil faa Brug for flere Hænder, end det for Tiden har til Raadighed, og der er allerede Bud efter dem. Der har i de senere Aar været stærke Kræfter i Bevægelse for at hindre enhver Begrænsning af Indvandringen, og det vilde næppe være lykkedes at gennemføre Treprocentsloven, hvis der ikke havde staaet endnu stærkere Kræf-

DE FORENEDE STATERS INDVANDRINGS- POLITIK.

Foredrag i det skandinaviske Naturforsker mødes racebiologiske Sektion
i Göteborg, Juli 1923.

Af Søren Hansen.

Den Politik, der afspejler sig i de Forenede Staters Indvandningslov af 5. Februar 1917 og den saakaldte Treprocentslov af 19. Maj 1921 — ændret og forlænget for to Aar ved Loven af 11. Maj 1922 —, har et dobbelt Formaal. Den tilsigter dels en Begrænsning af Indvandringen af Hensyn til Arbejdsmarkedet, dels en Regulering af den, hvorved de fremmede Elementer kan assimileres lettere og hurtigere end hidtil. Den er paa den ene Side et Udslag af hele den vidtomspændende Kamp om Arbejdet, der for Tiden føres med større Voldsomhed end nogensinde før, paa den anden Side et Led i en maalbevidst Stræben efter at hæve det amerikanske Folk til stedse større intellektuel og fysisk Fuldkommenhed.

Hvilken Indflydelse denne Politik vil faa paa Forholdene paa Arbejdsmarkedet, afhænger af den Maade, hvorpaa de økonomiske Forhold Verden over vil udvikle sig i de kommende Aar. For Tiden er Arbejdsløsheden i Amerika saa stor, at det ikke vil være vanskeligt at holde Tilgangen af fremmed Arbejdskraft nede, men naar de saakaldte gode Tider kommer igen, og naar Forholdene i Europa falder nogenlunde til Ro, kan det tænkes, at Amerika atter vil faa Brug for flere Hænder, end det for Tiden har til Raadighed, og der er allerede Bud efter dem. Der har i de senere Aar været stærke Kræfter i Bevægelse for at hindre enhver Begrænsning af Indvandringen, og det vilde næppe være lykkedes at gennemføre Treprocentsloven, hvis der ikke havde staaet endnu stærkere Kræf-

ter bag Kravet om den. Det var ikke blot det forholdsvis svage Arbejderparti, men navnlig den langt mere indflydelsesrige Del af Befolkningen, som uden at være umiddelbart interesseret i Kvantiteten i stigende Grad ønskede Kvaliteten forbedret, og det er dette Ønske, der bærer de Forenede Staters Indvandringspolitik.

Efter alt at dømme har denne Politik en blivende Karakter. Naar Treprocentslovens Gyldighed udløber med dette Aars Juni Maaned, vil den ganske sikkert enten blive fornyet paa ubestemt Tid eller ialtfald for en længere Aarrække, og der arbejdes ivrigt paa at faa Restriktionerne skærpede ved at forlægge en Del af Indvandringskontrollen til Afgangshavnene. Vi staar saaledes overfor etorstilet Forsøg paa at forbedre det amerikanske Folks Racekvalitet ved at udelukke hele det Element, der maa antages at kunne forringe den og det ligger da nær at undersøge, om der er nogen Udsigt til, at det vil lykkes og hvilken Indflydelse det i saa Fald vil faa paa Racekvaliteten i de Lande, som derved berøves en større eller mindre Del af deres bedste Befolkning. Det er et racebiologisk Problem af meget stor Betydning, ikke blot i og for sig, men fordi det kaster Lys over det langt større Problem om Raceforskydningernes og Raceblandingens Indflydelse paa Racekvaliteten. Vil man prøve paa at gøre sig klart, hvad Fremtiden i saa Henseende bærer i sit Skød, saa vil det være naturligt at begynde med et saadant nærliggende og nogenlunde let overskueligt Forhold, og det maa da først erindres, at naar man i Amerika beskæftiger sig med denne Sag, saa er det ud fra et rent praktisk Synspunkt. I de Forenede Stater kender man praktisk talt kun to Racer, hvide og farvede. Det har kun ringe Interesse, at de farvede har forskellig Farve, men det har slet ingen Interesse, om de hvide er kortskallede eller langskallede, om de har lyst Haar og lyse Øjne eller mørkt Haar og mørke Øjne.

De Forenede Staters Indvandringspolitik støtter sig i ikke ringe Udstrækning til Racebiologien, naar der er Tale om farvede Racer, men den kender kun en hvid Race, og naar den beskæftiger sig med dens Underafdelinger, tænkes der ikke paa det, man i Europa kalder europæiske Racer, men kun paa rent geografiske Enheder i meget store Træk. Det er Nordvesteuropæere, Centraleuropæere, Sydeuropæere og Øst-europæere, men ikke Antropologiens saakaldte Racer, den nordiske, den alpine og lignende Begreber, som Amerikanerne i denne Forbindelse betragter som rent videnskabelige Konstruk-

tioner uden praktisk Interesse. De Raceforskelligheder, som interesserer Indvandringspolitiken, skal vi senere komme tilbage til.

Det vil være nødvendigt at begynde med en ganske kort Oversigt over den amerikanske Indvandringspolitiks historiske Udvikling, og at erindre om, at i de Dage, da den lange og besværlige Sørejse blot var Indledningen til den haarde Kamp for Tilværelsen, der ventede dem, der forlod Hus og Hjem i Europa for at søge Lykken i Amerika, var det indvandrede Element en afgjort Vinding for de Forenede Stater. Vel løb der allerede den Gang adskilligt med af ringe Værdi, men gennemgaaende var det sunde, stærke og handlekraftige Folk, og det er fra alle Sider almindelig erkendt, at netop denne Omstændighed har været en væsentlig Grund til, at Racekvaliteten i de Forenede Stater er saa god, som den er. Men efterhaanden som den transatlantiske Skibsfart udviklede sig og Kæmpedamperne formindskede Besværlighederne ved Rejsen og efterhaanden som Industrialiseringen af Erhvervslivet medførte, at der navnlig i Storbyerne blev Brug for Immigranter af ringere Kvalitet, fik Udvandringen en ganske anden Karakter. Den opblomstrende Industri kunde forbruge store Masser af Menneskemateriale og det varede længe, før man fik Øje for, at det ikke i Længden lønnede sig at modtage alt, hvad der kom.

Den første Indvandringslov er fra 1875 og den udelukkede kun Forbrydere og prostituerede Kvinder, men da Amerika meget godt kunde producere det Element selv, fik den Lov ingen Indflydelse paa Racekvaliteten. Ulige større Betydning havde det, at der samtidig foregik et Omslag i Udvandringen fra Europa, der hidtil hovedsagelig var udgaaet fra de nordvestlige Lande, men nu i hurtigt stigende Udstrækning udgik fra de sydlige og østlige, hvorfra der i Tiaaret 1861—1870 kun kom $1\frac{1}{2}$ Procent af hele Massen mod 7, 18, 53 og 72 Procent i de følgende Tiaar. Den heraf følgende Forskydning i det indvandrede Elements sociale Værdi træder tydeligt frem i det meget betegnende Forhold, at 68 Procent af Nordvesteuropæere, men kun 22 Procent af Sydøsteuropæere var faglærte Arbejdere, men bortset herfra synes Racekvaliteten ikke at være bleven ringere. Der var forholdsvis flere aandelig defekte Individuer, Forbrydere, Tiggere og Drankere blandt de tidligere indvandrede og blandt de indfødte Amerikanere end blandt disse nye, overvejende sydøsteuropæiske Immigranter, men det er ikke usandsynligt, at de har haft van-

skeligt ved at finde sig til Rette i de nye Forhold og derfor senere har forringet Racekvaliteten. Det er under alle Omstændigheder en almindelig Mening, og sikkert er det, at de i moralsk Henseende udvikler sig i uheldig Retning, selv om der ikke netop kommer mange af dem til Amerika som Forbrydere.²⁾

Tabel 1.

Indvandringen til De Forenede Stater fra:

Aaret til 30. Juni	Danmark	Norge	Sverige
1899	2690	6750	12797
1900	2926	9575	18650
1901	3655	12248	23331
1902	5660	17484	30894
1903	7158	24461	46028
1904	8525	23808	27763
1905	8970	25064	26591
1906	7741	21730	23310
1907	7243	22133	20589
1908	4954	12412	12809
1909	4395	13627	14474
1910	6984	17538	23745
1911	7555	13950	20780
1912	6191	8675	12688
1913	6478	8587	17202
1914	6262	8329	14800
1915	3312	7986	6585
1916	3322	5191	6248
1917	2744	4659	6368
1918	1630	2578	2298
1919	1352	1995	2243
1920	3137	4445	5862
1921	6260	7423	9171
1922	2709	5292	6624

Ved den Masseindvandring, som i enkelte af Aarene efter Aarhundredskiftet steg til over en Million — i 1906—1907: 1 285 349! — steg ogsaa det absolute, om end ikke det relative Antal af socialt værdiløse eller dog mindre værdifulde Immigranter saa stærkt, at der rejste sig en kraftig Stemning for at begrænse Tilstrømningen. Saa kom imidlertid Verdenskrigen og under den aftog Indvandringen meget stærkt, men efter Fredsslutningen tiltog den, som det var at vente, efter saa betydeligt forøget Maalestok, at der fra 1. Juli 1920 til

30. Juni 1921 kom over 800 000 Immigranter til New York, en Invasion, der allerede ved sin Størrelse maatte vække alvorlig Betænkelighed. Stationen paa Ellis Island var ude af Stand til at modtage saadanne Masser paa blot nogenlunde hensynsfuld Maade og mange af de nyankomne led alvorlig Nød, før det lykkedes dem at slippe længere ind i Landet. Men hertil kom, at Kvaliteten nu gennemgaaende var meget ringe. Mange Dampskibsselskaber befordrede uden Skrupler enhver, der blot var i Stand til at betale sin Billet og fra alle Europas Egne indberettede de amerikanske Konsulater, at der kunde ventes Tusinder af Immigranter, som ikke burde modtages, fordi de savnede de nødvendige Kvalifikationer. Det var denne Tingenes Tilstand, der førte til, at Kongressen med overvældende Majoritet i begge Kamre vedtog Loven af 19. Maj 1921, om Begrænsning af Indvandringen, „Treprocentsloven“, som fastsatte det aarlige Antal af Immigranter af fremmed Nationalitet til tre Procent af dem, der fandtes i de Forenede Stater ved Folketællingen i 1910. Fra hvert enkelt Land maatte der kun modtages en Tolvtedel af dette Antal maanedligt, men Virkningen af denne Lov var ikke tilfredsstillende. Dampskibsselskaberne blev ved med at kaste langt større Masser i Land, end de maatte, og henimod hver Maaned Slutning foranstaltede Skibene et vildt Væddeløb, „the immigrant Derby“, for at faa deres Passagerer med i de tre Procent, uden Hensyn til de Besværligheder, de udsatte dem for, hvis det ikke lykkedes. Loven havde den alvorlige Mangel, at den ikke indeholdt nogen Straffebestemmelse, „den havde ingen Tænder“, som man sagde, og til Trods for den stærke offentlige Mening, der bar den, modarbejdedes den paa følelig Maade af Folk, der var interesserede i at faa saa mange ind som muligt, for derved at trykke Arbejdslønnen eller som paa en eller anden Maade var knyttede til Dampskibsselskaberne. Allerede længe før Treprocentsloven blev vedtaget, var Modstanden imod den organiseret af det saakaldte „Inter-Racial Council“, som hovedsagelig støttedes af flere Hundrede større industrielle Selskaber og havde ubegrænsede Pengemidler til Raadighed for kraftig Propaganda. Det lykkedes ganske vist ikke denne Organisation at forhindre, at Loven blev vedtaget med stor Majoritet, i Repræsentanternes Hus endog med 295 Stemmer mod 41, men den fortsatte sin Virksomhed i Haab om, at Lovens Gyldighed ikke vilde blive forlænget, naar det ene Aar, for hvilket den gjaldt, var udløbet. Loven blev imidlertid fornyet 11. Maj 1922 for to Aar og der arbejdes nu

paa at faa den gjort permanent i ny og bedre Form, hvilket efter al Sandsynlighed ogsaa vil lykkes, men Forbundsregeringen har fremdeles store Vanskeligheder at kæmpe med for at faa Loven overholdt.⁵⁾

Treprocentsloven tilsigtede kun en kvantitativ Begrænsning af Indvandringen, men fik dog en ikke ringe Indflydelse paa Kvaliteten ved Bestemmelsen om, at Kvotienten skulde beregnes efter Folketællingsresultaterne fra 1910, da der var forholdsvis langt flere Nordvesteuropæere end Sydøsteuropæere i Staterne, end ved Folketællingen i 1920. Loven ændrede intet i de restriktive Bestemmelser, som efterhånden var bleven skærpede ved en Række andre Love, hvorved man havde imødekommet den, navnlig i den sidste Snes Aar, stærkt voksende Stemning for at søge Befolkningens Racekvalitet hævet ved alle tjenlige Midler. Der er ingen Anledning til her at følge hele denne Udvikling i dens forskellige Faser, der foreløbigt er standset ved den nugældende Indvandringslov af 5. Februar 1917, hvis Paragraf 3 udelukker Udlændinge, der er Idioter, Aandssvage eller Sinkere, Epileptikere, Sindssyge eller som har haft et eller flere Anfald af Sindssygdom, kroniske Alkoholister eller som lider af medfødte sjælelige Svagheder, Fattiglemmer, professionelle Tiggere, Vagabonder eller som lider af Tuberkulose i hvilken som helst Form eller af en eller anden modbydelig eller farlig smitsom Sygdom eller som den visiterende Læge erklærer at lide af fysiske Mangler i en saadan Grad, at de indvirker paa vedkommendes Evne til at fortjene sit Livsophold, samt Polygamister, Anarkister, Forbrydere o. s. v. o. s. v.

Denne Lov udelukker saaledes praktisk talt, hvad der overhovedet er Mening i at udelukke, men man faar ikke noget klart Billede af, hvorledes den virker, uden at se paa Resultatet. Det viser sig da, at der i Aaret fra 1. Juli 1921 til 30. Juni 1922 paa Grund af Sindssygdom, Aandssvaghed og Epilepsi tilsammen kun blev stoppet 237 Immigranter, medens der paa Grund af andre Sygdomme og Defekter blev stoppet ca. 13500.

Disse 237 repræsenterer altsaa det Element, som stoppes, fordi det antages at ville nedsætte Racekvaliteten ved at overføre sine Defekter til Afkommet, medens de 13500 stoppes, fordi de lider af en eller anden Defekt, som forringer deres egen Arbejdsevne eller mere almindeligt sagt, deres Evne til at klare sig uden at falde det offentlige til Byrde. Det rent racebiologiske Hensyn i snævrere Forstand spiller saaledes en

ganske forsvindende Rolle, og den langt overvejende Del af dem, der stoppes, er i Virkeligheden Folk, som meget godt vilde kunne klare sig under mindre haarde Vilkaar, end dem Amerika byder dem, og som hovedsageligt søges holdt ude af Hensyn til Arbejdsmarkedet, hvor der allerede er fuldt op af den Slags Halvinvalider. Helt arbejdsudygtige udvandrer jo overhovedet ikke eller dog kun ganske undtagelsesvis. Restriktionerne er saaledes i langt højere Grad rettet mod Kvantiteten end mod Kvaliteten, som i stor Udstrækning bedømmes ganske skønsmæssigt under Hensyn til de paagældendes Nationalitet, Erhverv, Formuesforhold og meget andet, men heraf følger, at Restriktionernes Betydning for det amerikanske Folks Racekvalitet ikke kan være særlig stor. Hertil kommer endnu en Omstændighed, som ikke synes almindelig kendt. Det fremgaar af de officielle Beretninger, at der ganske vist stoppes et betydeligt Antal af Emigranter paa Grund af allehaande legemlige og aandelige Defekter, men den langt overvejende Del af dem forbliver alligevel i Amerika, fordi man ikke kan komme af med dem igen. Næsten alle europæiske Lande kræver Pas ogsaa for deres egne Undersaatter, før de tillader dem at vende tilbage, og da saadanne Pas vanskeligt kan tilvejebringes, er Følgen heraf, at der kun hjemsendes ganske faa af de stoppede Immigranter. I Aaret fra 1. Juli 1921 til 30. Juni 1922 blev der af ialt 21 316 kun hjemsendt 2 203. I det foregaaende Aar kun 1 018. Hertil kommer ganske vist, at der desuden blev hjemsendt et lignende Antal — 2 163 — af tidligere indvandrede Udlændinge, som ikke forsørgelsesberettigede eller af andre Grunde, men det var ikke flere end naturligt og vedkommer ikke Indvandringsrestriktionen. Den hyppigste Hjemsendelsesgrund var Kønssygdom (263), herefter kommer Trakom (193), Brok (183), almindelig, ikke nærmere specificeret Arbejdsudygtighed (156), ikke specificeret Deformitet (133), organisk Sygdom (158), smitsom Sygdom (143) og Alderdom (111).⁹⁾

Som det vil ses heraf, var Antallet af de Immigranter, som saaledes virkelig nægtedes Adgang, saa ringe, at Restriktionerne allerede af den Grund ikke vil kunne faa nævneværdig Indflydelse paa Racekvaliteten. Undersøger man Tallene nærmere, kommer man da ogsaa til det Resultat, at hele den vidtløftige og besværlige Undersøgelse er af ret tvivlsom Værdi. Naar der saaledes blev hjemsendt 263 paa Grund af Kønssygdom, medens 45 fik Adgang, er det klart, at Undersøgelsen maa have været meget overfladisk, da det kun var nøj-

agtigt en af Tusinde blandt de 309 556 Immigranter, som i det Aar passerede Indvandringskontrollen. Paa Grund af Tuberkulose blev der hjemsendt 56, medens 10 fik Adgang og Sygdommen er saaledes kun konstateret hos 21 af hver 100 000, et Forholdstal, der klart og tydeligt viser, at hele Skarer af tuberkuløse Immigranter maa have passeret Kontrollen uden Vanskeligheder. I Modsætning hertil er der konstateret Trakom hos 248, af hvilke 193 blev hjemsendt, uagtet det ganske sikkert ikke vilde have været vanskeligt at helbrede ialtfald en meget betydelig Del af disse Tilfælde af en ganske vist meget smittefarlig, men sædvanligvis let helbredelig Øjensygdom, som Indvandringskontrollen er saa streng overfor, at den uden al Tvivl medregner ikke faa Tilfælde af ganske anden Art.

Under disse Omstændigheder er det paa Forhaand lidet sandsynligt, at Restriktionerne har haft eller vil kunne faa den Betydning, som dog har været Meningens med dem. Langt større Betydning har uden Tvivl den Virkning, som Forbudsbestemmelserne udøver før Overrejsen. Ethvert Udvandringsagentur kender dem, og da der i vistnok alle civiliserede Lande føres offentlig Kontrol med Udvandring, kan det ikke antages, at der i noget større Omfang afrejser Personer, som ikke maa komme ind i Staterne. Dampskibsselskaberne er for deres Vedkommende stærkt interesserede i, at deres Passagerer ikke tilbagevises og desuden er der allerede paa selve Hjemstedet foregaaet en frivillig Sortering, for saa vidt som det dog som Regel kun er sunde og raske Folk, der drager afsted. Det, der foregaar paa Ellis Island er derfor i Virkeligheden kun en Efterkontrol, hvis Resultater ikke er noget blot tilnærmelsesvis rigtigt Udtryk for, hvad der opnaas ved Restriktionerne, og Spørgsmaalet bliver da, om der overhovedet opnaas saa meget ved dem, at det kan faa nogen større Indflydelse paa Racekvaliteten i Staterne.

Den bekendte amerikanske Racehygiejniker, *Harry H. Laughlin*, har forsøgt at tilvejebringe Oplysninger om, hvor hyppigt de vigtigste Sygdomme og Mangler findes hos Indfødte og hos Indvandrere af forskellig Nationalitet, men Forsøget er ikke lykkedes, fordi hans Materiale udelukkende er hentet fra forholdsvis faa offentlige Anstalter og navnlig, fordi Aldersfordelingen er ukendt.⁷⁾

Laughlin har f. Eks. samlet 6451 Tilfælde af Tuberkulose, som han fordeler procentvis paa de forskellige Nationaliteter i Forhold til Antallet af de til disse hørende Individuer ved Folketællingen 1910. Overfor de saaledes beregnede Tal stiller

han de faktisk fundne og kommer derved til det Resultat, at der blandt indfødte Amerikanere i de Anstalter, hvorfra Materialet hidrører, skulde være 5503, men var 5306 Tuberkuløse, medens der blandt Indvandrede af alle Nationaliteter selvfølgelig var et tilsvarende Overskud. Forskellen er her saa ringe, at den ikke har nogen synderlig Interesse, men for de enkelte fremmede Nationaliteters Vedkommende, viser det sig, at den varierer mellem 11 Procent (Schweitz) og 485 (Finland) mod 100 Procent af det samlede Antal og 96 af indfødte Amerikanere. Efter Beregningen skulde der være 9 fra Finland og var 35 og disse Tilfældigheder har en naturlig Grund i, at der kun foreligger Oplysninger fra ialt 55 Anstalter. Naar hertil kommer, at disse Beregninger hviler paa Folketællingen 1910, medens Materialet er indkommet i 1921 og 1922, kan der næppe tillægges *Laughlins* Resultater nogen synderlig Betydning som Maalestok for, hvor stor Indflydelse Restriktionerne hidtil har haft paa Racekvaliteten i de Forenede Stater, men i enkelte Henseender kan det ad anden Vej paavises, at de overhovedet ikke har haft nogensomhelst Indflydelse.

Ved Folketællingen i 1910 var der saaledes anbragt ialt 20 731 Aandssvage i forskellige Anstalter og deraf var ikke mindre end 1247 født udenfor de Forenede Stater, uagtet det siden 1882 har været forbudt Aandssvage at indvandre. Da det naturligvis kun var en ringe Del af samtlige Aandssvage i Staterne, der var anbragt i Anstalter, er det uden Tvivl mange Tusinde, der saaledes har brudt Blokaden, rimeligvis gennemgaaende som smaa Børn og saaledes vil det efter al Sandsynlighed ogsaa gaa i Fremtiden, selv om man skærper Undersøgelsen. Paa lignende Maade forholder det sig med de Sindssyge, hvoraf der i 1910 var ca. 170 000. Af dette Antal var 115 402 eller 67,8 af 100 000 født i de Forenede Stater og 54 096 eller 32,2 af 100 000 i andre Lande, men disse summariske Kvotienter har ingen Interesse, fordi saa godt som hele den indvandrede Befolkning var voksne, medens over en Trediedel af Staternes indfødte Befolkning var Børn under 15 Aar. Udelukker vi dem af Beregningen, stiger Kvotienten til 429,8 pr. 100 000 eller fremdeles langt flere. Forskellen er rimeligvis ikke fuldt saa stor og hvor stor den er, kan ikke oplyses, fordi der savnes Oplysninger om de indvandrede Aldersfordeling, men der synes ikke at kunne være Tvivl om, at der virkelig er forholdsvis langt flere Sindssyge i den indvandrede Del af Befolkningen end i den indfødte, uagtet det lige siden 1882 har været forbudt Sindssyge at indvandre og

Forbudet har saaledes under alle Omstændigheder ikke haft nogen paaviselig Virkning. Det er en ganske naturlig Følge af, at Sindssygdommen sædvanligvis først opstaar efter længere Tids Ophold i Staterne og herom foreligger der tilstrækkeligt sikre Oplysninger. Af 15 523 indvandrede, som optoges i Sindssygehospitaller i Aaret 1910, havde ca. 14 Procent opholdt sig under 5 Aar i de Forenede Stater, ca. 14 Procent mellem 5 og 10 Aar og ca. 72 Procent over 10 Aar.³⁾

At det forholder sig saaledes, har man længe været paa det Rene med, men det er selvfølgelig ingen Grund til nu at ophæve Forbudet. Der arbejdes nu paa at forhindre Personer med arveligt Anlæg til Sindssygdom i at indvandre, ved at forlange Bevis for, at de, der vil indvandre, ikke har sindsyge Slægtninge, idet man gaar ud fra den rigtige Betragtning, at det fortrinsvis er de arveligt disponerede, der bliver sindsyge, men Forslag af den Art har næppe nogen praktisk Interesse.

Om de mange andre Sygdomme og Defekter, der søges holdt ude ved Indvandringslovens Forbudsbestemmelser, kan der ikke fremskaffes nærmere Oplysninger, men heller ikke med Hensyn til dem er der nogen rimelig Grund til at antage, at Restriktionerne vil faa nogensomhelst Indflydelse, alene med Undtagelse af visse smitsomme Tropesygdomme.

Kan det saaledes med ret stor Sikkerhed siges, at de Forenede Staters Indvandringspolitik ikke har haft eller vil faa den tilsigtede Indflydelse paa Befolkningens Racekvalitet, saa er det ulige vanskeligere at udrede, hvorledes det i saa Henseende stiller sig med deres Indflydelse paa Racekvaliteten i de Lande, hvorfra Indvandringen kommer. Forholdene er her saa forskellige, at der ikke kan være Tale om nogen almindelig Besvarelse af Spørgsmaalet og jeg skal derfor holde mig til, hvad der kan siges om det for de nordiske Landes Vedkommende.

Det maa da straks fremhæves, at Loven af 19. Maj 1921, der begrænsede det aarlige Antal af dem, der overhovedet maatte indvandre, til tre Procent af Antallet af de i hvert enkelt Land fødte Personer, som fandtes i de Forenede Stater ved Folketællingen i 1910, for lange Tider har indskrænket Udvandringen betydeligt. Fra Danmark vil der herefter kun blive modtaget 5448, fra Norge 12 115, fra Sverige 19 955 og fra Finland 3890 eller henholdsvis 1,7, 4,7, 3,4 og 1,3 pro mille af de respektive Landes nuværende Befolkning. For Danmarks og Finlands Vedkommende er disse Tal saa smaa,

Tabel 2.

Indbyggere i De Forenede Stater, fødte i:

Folke- tælling	Danmark	Norge	Sverige	Finland
1850	1 838	12 678	3 559	—
1860	9 962	43 995	18 625	—
1870	30 107	114 246	97 332	—
1880	64 196	181 729	194 337	—
1890	132 543	322 665	478 041	—
1900	153 807	336 388	572 014	62 645
1910	181 621	403 858	665 183	129 684
1920	189 154	363 863	625 585	149 824

at de ikke vil faa nogen synderlig Indflydelse paa Befolkningsforholdene, men for Sveriges og navnlig for Norges Vedkommende er de store nok til, at der fremdeles er al Grund til at følge Emigrationsproblemet med vaagen Opmærksomhed, navnlig fordi Tallene kun vedrører de Forenede Stater og hverken Kanada, Argentina eller andre oversøiske Lande. I Øjeblikket har Sagen ganske vist ikke nogen større Interesse, da Arbejdsmarkedet overalt er saa stramt, at Fristelsen til at udvandre ikke er særlig stor, men Tiderne vil forandre sig, og man maa heller ikke se bort fra, at Nativiteten ogsaa i vore Lande er i Nedgang. Denne Nedgang kompenseres i høj Grad af den stærkt faldende Mortalitet, og hele Problemet er overordentlig indviklet, men derfor kræver det en omhyggelig Behandling og her har Racebiologien en ligesaa vigtig som vanskelig Opgave. Der er ingen Anledning til her at opholde sig ved den social-økonomiske Side af Sagen, som vel overhovedet ikke egner sig til rationel Behandling, saalænge Forholdene i den Henseende er saa forvirrede, som i Øjeblikket. Hvad Spørgsmaalet om de amerikanske Restriktioners Indflydelse paa Racekvaliteten i vore Lande angaar, kan det vel heller ikke løses paa fuldt tilfredsstillende Maade, men det kan dog overses, og det har saa stor Betydning, at selv et ringe Bidrag til Løsningen af det har Interesse.

Det maa da først undersøges, hvad vi overhovedet maa forstaa ved Racekvalitet. Vi kan ikke her nøjes med en rent doktrinær Vurdering af de saakaldte Racer efter deres moralske, intellektuelle og fysiske Egenskaber, vi maa se paa Folkene i de Lande, hvor de fødes, lever og dør, vi maa veje deres Evne til at være til under de Vilkaar, der er givet dem og til at udnytte disse Vilkaar paa bedst mulig Maade. Hvis det nu

var saaledes, at Amerika tog hele det sunde og arbejdsdygtige Element eller dog en væsentlig Del af det og kun lod os beholde det mindre værdifulde, saa er det klart, at de nordiske Landes Folk allerede for længe siden maatte have sat saa meget til af Racekvaliteten, al der ikke kunde være Tvivl om Tilbagegangen, men det er ikke Tilfældet. De nordiske Landes 15 Millioner Indbyggere er endnu ikke af ringere Kvalitet, end den ene Million og en Trediedel af deres Landsmænd, der lever i de Forenede Stater.

At Udvandringen har haft nogen Indflydelse paa det relative Antal af mindre værdifulde Elementer, kan selvfølgelig ikke benægtes, men den er rigelig opvejet af den stærke Fremgang i Racekvalitet, der er en Følge af hele den mægtige kulturelle og økonomiske Udvikling, som vort Slægtled har været Vidne til. Det er saaledes tilstrækkeligt bekendt, at den gennemsnitlige Legemshøjde er steget og at det relative Antal af tjenstdygtige Værnepligtige er tiltaget, samtidigt med at Mortaliteten er aftaget. Abnormstatistiken egner sig ikke til umiddelbar Paavisning af Fremgang eller Tilbagegang i Antallet af Blinde, Døvstumme, Epileptikere, Sindssyge og Aandsvage, men vi ved dog med Sikkerhed, at ialfald Antallet af Blinde og Døvstumme er langt ringere nu end for blot en Menneskealder siden, fordi vi nu forstaar at bekæmpe vigtige Aarsager til disse Defekter. Vi ved ogsaa, at Tuberkulosen er i rivende Tilbagegang og med den de tidligere saa hyppige Lidelser i Knoglerne, som medførte mangfoldige Deformiteter. En anden talrig Gruppe af Deformiteter er svunden meget stærkt ind ved Rakitens Tilbagegang og en tredje ved tidlig rationel Behandling af Syfilis. En fjerde Gruppe af Deformiteter, der skyldes Børnelammelse, synes for Tiden sørgeligt større end tidligere, men denne Sygdom er næppe ny og har sikkert ogsaa i ældre Tider anrettet store Ødelæggelser, selv om man ikke kendte Aarsagen til dem. Derimod ved vi ikke med Sikkerhed, om Sindssygdom, Aandssvaghed, Epilepsi og andre til Nervesystemet knyttede og for en stor Del arvelige Sygdomme er i Tilbagegang, men der savnes under alle Omstændigheder ethvert Bevis for, at de bliver hyppigere. Om de mangfoldige andre Sygdomme, der er af Betydning for Racekvaliteten, ved vi endnu mindre, men de rammes kun i ringe Grad af de amerikanske Restriktioner, fordi de gennemgaende først udvikler sig efter den sædvanlige Udvandringsalder.

Selv om der saaledes ikke kan føres noget afgørende Bevis for, at Udvandringen har haft nogen direkte Indflydelse

paa Racekvaliteten i Europa og da navnlig i de nordiske Lande, saa maa det dog anses for sandsynligt, at den store Fremgang vilde have været endnu større, hvis Udvandringen ikke havde hæmmet den, og hertil kommer, at den bekendte abnorme Aldersfordeling i særlig haardt ramte Landsdele i sig selv er et Udtryk for en ringere Racekvalitet, forsaavidt som den medfører en almindelig Nedsættelse af Befolkningens samlede Arbejdsevne¹⁾ og hermed vender vi tilbage til det, der er det væsentlige i de Forenede Staters Indvandringspolitik. Den tilsigter ikke en Raceforbedring i al taaget Almindelighed, men en Sortering af det indvandrende Element efter Arbejdsevnen.

Det er derfor, man har baseret Treprocentsloven ikke paa Folketællingen 1920, men paa Folketællingen i 1910, da der var flere Nordeuropæere og færre Syd- og Østeuropæere i Staterne og at det er paa Tale at gaa endnu længere tilbage. Det er derfor Indvandringslovens § 3 har faaet en saadan Affattelse, at den langt overvejende Del af dem, der nægtes Adgang, ikke er Personer, som lider af denne eller hin legemlige eller aandelige Defekt, klart og tydeligt angivet, men Personer, som efter den undersøgende Læges Skøn lider af saadanne Mangler i en saadan Grad, at det indvirker paa deres Arbejdsevne og dette Skøn vil til enhver Tid kunne tillempes efter Arbejdsmarkedets Krav. Det er dette Syn paa Racekvalitetsbegrebet, der i de Forenede Stater overskygger alt andet, og naar man fortrinsvis søger at holde Syd- og Østeuropæere ude, er det ikke, fordi deres Arbejdsevne i og for sig er ringere end Nordeuropæernes, men fordi deres kulturelle Standpunkt er lavere og derfor vanskeliggør den fulde Udnyttelse af den Arbejdsevne, de har. Derfor ser man ogsaa, at f. Eks. Italien, som er stærkt interesseret i, at dets Overskudsbefolkning udvandrer, nu søger at skaffe Emigranter Adgang til de Forenede Stater ved at give dem en forberedende Uddannelse.

For de nordiske Landes Vedkommende har den skærpede Indvandringslovgivning den store Betydning, at den i stor Udstrækning haandhæves med en saadan Vilkaarlighed, at praktisk talt ingen kan være sikker paa at blive modtaget. For Tiden modtager man ganske vist gerne Skandinaver, som har en eller anden mindre Defekt, som vilde udelukke Syd- eller Østeuropæere, fordi man endnu lever paa Forestillingen om, at det skandinaviske Element er særlig godt, men det er et meget stort Spørgsmaal, om det virkelig ogsaa endnu er saa særlig godt. Staar man paa Ellis Island og ser en skandinavisk Emigrantskare passere, har man ialfald vanskeligt ved at forstaa

Amerikanernes Glæde over den, og navnlig for Sveriges Vedkommende kan der vel næppe være Tvivl om, at det udmærkede Arbejde, som Nationalforeningen mod Emigrationen har udført, ikke blot har indskrænket den, men ogsaa har haft en væsentlig Indflydelse paa Emigranternes Kvalitet. Det lader sig naturligvis vanskeligt paavise, men jeg skulde tro, at Hovedmassen af dem, der nu udvandrer, i langt højere Grad end tidligere er Folk, der paa Grund af en eller anden moralsk eller intellektuel Defekt har vanskeligt ved at klare sig hjemme. Jeg tænker selvfølgelig ikke her paa de forholdsvis faa særligt dygtige Folk, som udvandrer, fordi de finder de hjemlige Forhold for smaa og snævre til deres Evner, men paa Masserne, som tidligere kom fra fattige, relativt overbefolkede Egne, men som nu overalt har lettere ved at skaffe sig et rigeligt Udkomme hjemme end i Amerika. For Tiden kan det vel være vanskeligt nok, men en moderat Udvandring kan de nordiske Lande meget godt taale.

Der skal endnu blot erindres om, at hele Emigrationsproblemet kun er en enkelt Side af hele det store sociale Problem om, hvor og hvorledes der skal skaffes Plads til Europas voksende Befolkning. Vi maa gøre os klart, at hvor stor den oversøiske Udvandring end har været og endnu er, saa er den dog for intet at regne mod den langt større Forskydning, der i de enkelte Lande foregaar fra Landet til Byerne. Denne Forskydning har i det hele og store de samme Aarsager, som Emigrationen, og den har de samme Ulemper til Følge, men dem maa man ikke overvurdere. Det er navnlig et meget stort Spørgsmaal, om Livet i Storbyerne er mindre sundt end paa Landet, hvor de store hygiejniske Fremskridt endnu ikke har gjort sig saa stærkt gældende, og hvis man vil modarbejde Indvandringen til Byerne, maa man ikke overse Betydningen af at fremme Hygiejnen paa Landet. Skal den indre Kolonisation lykkes i stort Omfang, maa den bæres af fuld Forstaaelse heraf, saaledes som Nationalforeningen mod Emigrationen i Sverige har vist det, men det er ogsaa nødvendigt.^{4, 8}).

De amerikanske Restriktioner er kun et enkelt Udslag af en almindelig Tendens til at lukke Landene for Tilgang af Fremmede. Den har i den seneste Tid gjort sig endnu stærkere gældende i de engelske Kolonier, hvor man er meget utilbøjelig til at modtage endog Moderlandets Overskudsbe- folkning. Det vil ganske sikkert blive mere og mere vanskeligt at finde Plads for Emigranter i oversøiske Lande og kaster

man Blikket ud i Fremtiden, synes det klart, at Opgaven først og fornemmelig maa være at fremme den indre Kolonisation under de bedst mulige hygiejniske Vilkaar i videste Forstand. Og ser vi endnu længere frem har vi endelig Troperne, som vel ikke endnu egner sig til Kolonisation, men som før eller senere maa koloniseres. Det forstaar man ogsaa godt ude i den store Verden, og de mægtige Fremskridt, som Tropehygiejnen har gjort siden Grundlaget for den blev lagt ved Panamakanalens Bygning, lover godt. Den Tid vil ganske sikkert komme, da det indre Afrika og andre tropiske Egne vil blive tilgængelig for den gamle Verdens Overskudsbefolkning, men kun for de Folk, som i deres eget Land har udviklet den fornødne racebiologiske Indsigt og hygiejniske Kultur.

LITERATUR:

¹⁾ *Gustav Sundbärg*: Den svenska och europeiske Folköknings- och omflyttingsstatistiken, Stockholm 1910 (Emigrationsudredningen Bil. IV).

²⁾ *Gèza von Hoffmann*: Die Rassenhygiene in den Vereinigten Staaten von Nordamerika, München 1913.

³⁾ *Insane and feeble-minded in institutions* 1910. Bureau of the Census, Washington 1914.

⁴⁾ *Paul Bergholm*: Nationalföreningen mot Emigrationen 1907—1917. Stockholm 1917.

⁵⁾ *Robert de C. Ward*: Immigration and the Three per Cent Restrictive Law. The journal of Heredity XII 1921.

⁶⁾ *W. C. Billings*: The medical application of the Immigration Law. Eugenics in Race and State. Vol. II p. 397. Baltimore 1923. (Second International Congress of Eugenics).

⁷⁾ *Harry H. Laughlin*: Analysis of the Metal and Dross in Americas Modern Melting Pot. Hearing before the Committee on Immigration and Naturalization. House of Representatives, Washington 1923.

⁸⁾ *Hem i Sverige*: Kvartalsskrift, utgifvet af Nationalföreningen mot Emigrationen, Stockholm.

⁹⁾ *Annual Reports of the Commissioner General of Immigration*. Washington.

man Blikket ud i Fremtiden, synes det klart, at Opgaven først og fornemmelig maa være at fremme den indre Kolonisation under de bedst mulige hygiejniske Vilkaar i videste Forstand. Og ser vi endnu længere frem har vi endelig Troperne, som vel ikke endnu egner sig til Kolonisation, men som før eller senere maa koloniseres. Det forstaar man ogsaa godt ude i den store Verden, og de mægtige Fremskridt, som Tropehygiejnen har gjort siden Grundlaget for den blev lagt ved Panamakanalens Bygning, lover godt. Den Tid vil ganske sikkert komme, da det indre Afrika og andre tropiske Egne vil blive tilgængelig for den gamle Verdens Overskudsbefolkning, men kun for de Folk, som i deres eget Land har udviklet den fornødne racebiologiske Indsigt og hygiejniske Kultur.

LITERATUR:

¹⁾ *Gustav Sundbärg*: Den svenska och europeiske Folköknings- och omflyttingsstatistiken, Stockholm 1910 (Emigrationsudredningen Bil. IV).

²⁾ *Gèza von Hoffmann*: Die Rassenhygiene in den Vereinigten Staaten von Nordamerika, München 1913.

³⁾ *Insane and feeble-minded in institutions* 1910. Bureau of the Census, Washington 1914.

⁴⁾ *Paul Bergholm*: Nationalföreningen mot Emigrationen 1907—1917. Stockholm 1917.

⁵⁾ *Robert de C. Ward*: Immigration and the Three per Cent Restrictive Law. The journal of Heredity XII 1921.

⁶⁾ *W. C. Billings*: The medical application of the Immigration Law. Eugenics in Race and State. Vol. II p. 397. Baltimore 1923. (Second International Congress of Eugenics).

⁷⁾ *Harry H. Laughlin*: Analysis of the Metal and Dross in Americas Modern Melting Pot. Hearing before the Committee on Immigration and Naturalization. House of Representatives, Washington 1923.

⁸⁾ *Hem i Sverige*: Kvartalsskrift, utgifvet af Nationalföreningen mot Emigrationen, Stockholm.

⁹⁾ *Annual Reports of the Commissioner General of Immigration*. Washington.